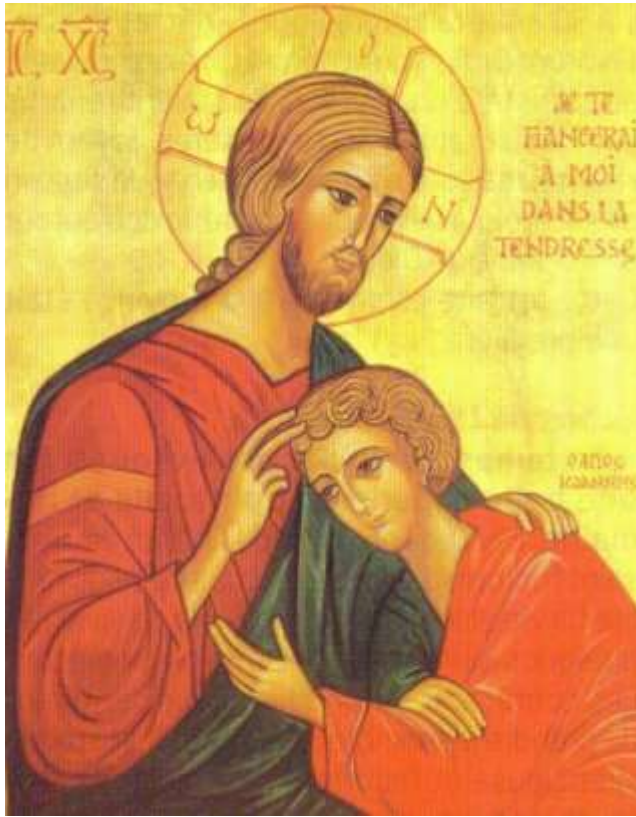

CHÚA CHA YÊU MẾN THẦY THẾ NÀO, THẦY CŨNG YÊU MẾN CÁC CON NHƯ VẬY!

... Ông Albert DiBartolomeo sống tại thành phố cảng Philadelphia thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ. Ông viết về người **"Cha Ghê"** quá cố như sau.

Thân phụ tôi đột ngột từ trần năm 35 tuổi, để lại vợ trẻ và ba đứa con. Năm ấy tôi lên 14 tuổi và hai đứa em gái, đứa lên 8 đứa lên 10.. Một thời gian ngắn sau đó, mẹ tôi bắt đầu liên lạc với những người đàn ông khác. Nhưng những người này, ít khi trở lại nhà lần thứ hai. Lý do: họ bị bọn 3 đứa con nít chúng tôi quấy phá, không chịu được!

Bỗng một ngày, một người đàn ông đến thăm mẹ. Và chúng tôi biết ông sẽ trở lại dùng cơm tối với bốn mẹ con vào hôm sau. Chỉ mình tôi đủ lớn để hiểu rằng: đây là người đàn ông được lòng mẹ tôi!

Chiều hôm sau ông ta đến thật và mẹ giới thiệu

với chúng tôi:

- Đây là bác Al Sbarra.

Ông ta tươi cười cải chính:

- Đúng ra tên của bác là Attilio. Nhưng nhiều người gọi tắt là Al. Còn bạn bè thì tặng biệt hiệu "Al Banana" tức "Al bán chuối"!

Bác Al làm nghề thợ hàn.

Từ đó bác Al thường xuyên ghé thăm mẹ con chúng tôi vào những dịp lễ. Một năm sau đó, bác đến dùng bữa tối với chúng tôi mỗi ngày. Và tôi hiểu, mẹ tôi sẽ tái giá với bác. Tôi không thể nào tưởng tượng được là bác Al sẽ thế chỗ thân phụ tôi. Khi còn sống, Ba tôi thường nóng nảy và ít gần gũi chúng tôi. Nhưng khi người qua đời rồi, tôi lại rất thương nhớ người và cảm thấy người rất gần chúng tôi .. Do đó, tôi đồng đặc tuyên bố với hai đứa em:

- Anh sẽ không bao giờ gọi ông Al bằng "Ba"!.

Vào thời gian này, tôi chỉ coi bác Al như người "bạn trai" của mẹ tôi, thường đến nhà dùng bữa tối, thế thôi. Cho đến một năm sau thì mẹ tôi chính thức tái giá với bác Attilio Sbarra. Từ đó, tôi coi bác là "người chồng thứ hai" của mẹ tôi. Thế thôi.

Tôi hờ hững, bắt cần người "cha ghẻ" tức người chồng thứ hai của mẹ tôi.

Nhưng "cha ghẻ" lại quan tâm săn sóc tôi! Người để ý đến tôi, đến mọi chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống của tôi. Người yêu thương tôi bằng chính tình phụ tử của cha người dành cho người. Thế nhưng, tôi nhất quyết cố tình không nhận ra tình thương bao la của người. Cho đến một ngày, "cha ghẻ" đề nghị tôi cùng "cha ghẻ" ra nghĩa trang thăm mộ song thân của người. Ba tôi cũng được chôn nơi cùng nghĩa trang đó. Khi đến nơi, "cha ghẻ" tiến thẳng đến mộ song thân.

Tôi đứng im do dự một phút. Sau đó, tôi cũng bắt đầu đi tìm mộ của Ba tôi mà từ ngày người qua đời, tôi không bao giờ trở lại nghĩa trang.

Tôi đứng bất động nhìn tên Ba tôi - cũng là tên của tôi - khắc trên bia mộ với những năm sống ngắn ngủi của người, quá ngắn để tôi biết rõ người và yêu thương người. Còn đang thờ thẫn trước ngôi mộ của người cha quá cố, tôi bỗng cảm thấy bàn tay của "cha ghẻ" đặt trên vai. Người nhẹ nhàng nói với tôi:

- Ba con là một người tốt. Người có thể làm bất cứ sự gì cho con!

Lời tán dương của "cha ghẻ" dành cho "cha ruột" quá cố của tôi, như giọt nước cuối cùng làm trào miệng ly. Tôi bật lên khóc nức nở .. những giọt nước mắt thương nhớ, tủi hờn và đắng cay!

Với buổi viếng thăm nghĩa trang hôm đó "cha ghẻ" ngầm dạy cho tôi hiểu:

- Trong con tim xuân trẻ "dễ giận dễ hờn" của tôi, có đủ chỗ cho cả hai người: "cha ruột" và "cha ghẻ"!

Phần tôi, kể từ ngày đó, "cha ghẻ" trở thành "cha thật" của tôi!

Một ngày mùa hè, cha tôi thức dậy với cái đau nhức nơi lưng. Người đi khám và chụp hình thì biết mình bị ung thư nơi phổi. Và chứng ung thư đã lan vào xương, đi vào giai đoạn chót. Hung tin làm cho toàn gia đình chúng tôi bàng hoàng choáng váng.. Nhưng cha tôi tỏ ra rất bình tĩnh, sẵn sàng chấp nhận cái chết gần kề.

Lần cuối cùng tôi đến thăm người nơi nhà thương, người mỉm cười trấn an tôi:

- Không sao con à. Đừng lo lắng quá. Rồi mọi chuyện sẽ êm xuôi!

Tôi lặng lẽ siết chặt tay người. Trước khi từ biệt người, tôi nói:

- Con thương Ba, Ba à!

Người im lặng gật đầu và siết mạnh tay tôi. Người hiểu rõ tình thương tôi dành cho người.. Tôi từ biệt người, lòng bồi hồi thổn thức và không cầm được nước mắt.

Ba tôi đã êm ái trút hơi thở cuối cùng tối hôm đó. Tôi như người mất hồn. Tôi không thể nào tưởng tượng được rằng, từ đây, tôi sẽ không bao giờ còn được nghe tiếng người nói nữa! Tôi thương nhớ người vô cùng. Tôi trù mến mân mê những kỷ vật của người, nhưng nhất là, tôi cần trọng giữ gìn bài học người dạy tôi:

- Chính khi biết thật sự tha thứ mà trái tim con người mới có thể mở rộng để yêu thương ..

... "CHÚA CHA yêu mến Thầy thế nào, Thầy cũng yêu mến anh em như vậy. Anh em hãy ở lại trong Tình Yêu của Thầy. Nếu anh em giữ các điều răn của Thầy, anh em sẽ ở lại trong Tình Yêu của Thầy, như Thầy đã giữ các điều răn của Cha Thầy và ở lại trong Tình Yêu của Người. Các điều ấy, Thầy đã nói với anh em để anh em được hưởng niềm vui của Thầy, và niềm vui của anh em được nên trọn vẹn. Đây là điều răn của Thầy: Anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Không có tình yêu nào cao cả hơn tình yêu của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình. Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em thực hiện những điều Thầy truyền dạy. Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết việc chủ làm. Nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi CHA Thầy, Thầy đã nói cho anh em biết" (Gioan 15,9-15).

("Reader's Digest SÉLECTION", Janvier/1997, trang 147-152)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt